Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **DYREKTYWA 2003/6/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

z dnia 28 stycznia 2003 r.

w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku)

(Dz.U. L 96 z 12.4.2003, str. 16)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/26/WE z dnia 11 marca 2008 r.	L 81	42	20.3.2008

▼B

DYREKTYWA 2003/6/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 28 stycznia 2003 r.

w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ([3]),

stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu ([4]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Prawdziwy jednolity rynek usług finansowych ma zasadnicze znaczenie dla wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy we Wspólnocie.

(2) Zintegrowany i wydajny rynek wymaga uczciwości rynkowej. Sprawne funkcjonowanie rynków papierów wartościowych oraz publiczne zaufanie do rynków są warunkami wstępnymi wzrostu gospodarczego i dobrobytu. Nadużycia na rynku naruszają integralność rynków finansowych oraz publiczne zaufanie do papierów wartościowych i instrumentów pochodnych.

(3) Komunikat Komisji z dnia 11 maja 1999 r. zatytułowany „Wprowadzanie ram dla rynków finansowych: plan działań" określa serię działań potrzebnych do wprowadzenia jednolitego rynku usług finansowych. Na posiedzeniu w Lizbonie w marcu 2000 r. Rada Europejska wezwała do wprowadzenia wymienionego planu działań do 2005 r. Plan działań kładzie nacisk na potrzebę przygotowania dyrektywy przeciwko manipulacji na rynku.

(4) Na posiedzeniu dnia 17 lipca 2000 r. Rada powołała Komitet Mędrców ds. Regulacji Europejskiego Rynku Papierów Wartościowych. W swoim sprawozdaniu końcowym Komitet Mędrców zaproponował wprowadzenie nowych technik legislacyjnych opartych na podejściu czteropoziomowym, a mianowicie: zasady ramowe, środki wykonawcze, współpraca i stosowanie. Poziom pierwszy, dyrektywa, powinien ograniczać się do szerokich zasad „ramowych", podczas gdy poziom drugi powinien zawierać środki wykonawcze o charakterze technicznym przyjmowane przez Komisję przy wsparciu Komitetu.

(5) Rezolucja przyjęta na posiedzeniu Rady Europejskiej w Sztokholmie w marcu 2001 r. zatwierdziła sprawozdanie końcowe Komitetu Mędrców i proponowane podejście czteropoziomowe w celu nadania większej przejrzystości i zwiększenia skuteczności procesu wykonawczego dotyczącego prawodawstwa wspólnotowego w zakresie papierów wartościowych.

(6) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie prawodawstwa w zakresie usług finansowych także przyjęła sprawozdanie Komitetu

([1]) Dz.U. C 240 E z 28.8.2001, str. 265.
([2]) Dz.U. C 80 z 3.4.2002, str. 61.
([3]) Dz.U. C 24 z 26.1.2002, str. 8.
([4]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 19 lipca 2002 r. (Dz.U. C 228 E z 25.9.2002, str. 19) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 października 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

▼B

Mędrców, na podstawie uroczystego oświadczenia Komisji przed Parlamentem złożonego tego samego dnia oraz listu z dnia 2 października 2001 r. adresowanego przez Komisarza ds. Rynku Wewnętrznego do przewodniczącego Komisji ds. Gospodarczych i Pieniężnych Parlamentu, w celu zapewnienia roli Parlamentu Europejskiego w tym procesie.

(7) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1]).

(8) Według Rady Europejskiej, obradującej w Sztokholmie, powinno się częściej używać poziomu drugiego „środki wykonawcze", w celu zapewnienia, że przepisy techniczne są aktualizowane zgodnie z rozwojem sytuacji rynkowej i nadzoru, a także należy ustalić terminy dla wszystkich etapów prac w ramach poziomu drugiego.

(9) Parlament Europejski powinien dysponować okresem trzech miesięcy od pierwszego przekazania projektu środków wykonawczych, tak aby mógł je zbadać i wydać swoją opinię. Jednakże w pilnych i należycie uzasadnionych przypadkach okres ten może zostać skrócony. Jeśli w tym okresie Parlament Europejski przyjmie rezolucję, Komisja powinna ponownie zbadać projekt.

(10) Rozwój nowych instrumentów finansowych i technicznych wzmacnia bodźce, środki i możliwości do dokonywania nadużyć na rynku: poprzez nowe produkty, nowe technologie, narastające działania transgraniczne oraz Internet.

(11) Istniejące wspólnotowe ramy prawne mające na celu ochronę integralności rynku są niepełne. Wymogi prawne różnią się od siebie w poszczególnych Państwach Członkowskich, pozostawiając podmiotom aktywnym gospodarczo niepewność co do pojęć, definicji i stosowania. W niektórych Państwach Członkowskich nie ma przepisów odnoszących się do zagadnień manipulacji cenami i rozpowszechniania informacji wprowadzających w błąd.

(12) Nadużycia na rynku polegają na wykorzystywaniu poufnych informacji i manipulacjach na rynku. Cel przepisów wymierzonych przeciwko wykorzystywaniu poufnych informacji jest taki sam jak cel przepisów wymierzonych przeciwko manipulacjom na rynku: zapewnienie integralności rynków finansowych Wspólnoty i zwiększenie zaufania inwestorów do tych rynków. Dlatego zalecane jest wprowadzenie łączonych zasad zwalczania zarówno wykorzystywania poufnych informacji, jak i manipulacji na rynku. Jedna dyrektywa zapewni w całej Wspólnocie takie same ramy dla przyznania obowiązków, stosowania i współpracy.

(13) Z uwagi na zmiany na rynkach finansowych i w prawodawstwie wspólnotowym od czasu przyjęcia dyrektywy Rady 89/592/EWG z dnia 13 listopada 1989 r. koordynującej przepisy dotyczące wykorzystywania poufnych informacji ([2]) dyrektywa ta powinna zostać zastąpiona w celu zapewnienia spójności przepisów zwalczających manipulacje na rynku. Nowa dyrektywa jest także potrzebna w celu uniknięcia luk w prawodawstwie wspólnotowym, które mogłyby być wykorzystane do działań sprzecznych z prawem i mogłyby podważyć zaufanie publiczne i z tego względu zaszkodzić sprawnemu funkcjonowaniu rynków.

(14) Niniejsza dyrektywa wychodzi naprzeciw obawom wyrażanym przez Państwa Członkowskie po atakach terrorystycznych z 11 września 2001 r. w odniesieniu do zwalczania finansowania działań terrorystycznych.

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.
([2]) Dz.U. L 334 z 18.11.1989, str. 30.

▼B

(15) Wykorzystanie poufnych informacji i manipulacje na rynku uniemożliwiają pełną i właściwą przejrzystość rynku, która jest warunkiem wstępnym wymiany handlowej dla wszystkich podmiotów aktywnych gospodarczo na zintegrowanych rynkach finansowych.

(16) Informacje wewnętrzne to wszelkie informacje o ściśle określonym charakterze, niepodane do wiadomości publicznej, dotyczące bezpośrednio lub pośrednio jednego lub kilku emitentów instrumentów finansowych lub jednego lub kilku instrumentów finansowych. Informacje, które mogłyby mieć istotny wpływ na rozwój i kształtowanie się cen na rynku regulowanym, mogłyby zostać uznane za informacje odnoszące się pośrednio do jednego lub kilku emitentów instrumentów finansowych lub do jednego lub kilku powiązanych pochodnych instrumentów finansowych.

(17) W odniesieniu do wykorzystywania informacji poufnych należy wziąć pod uwagę przypadki, w których informacje wewnętrzne pochodzą nie z wykonywania zawodu lub pełnienia funkcji, lecz z działalności przestępczej, których przygotowanie i realizacja mogłyby mieć istotny wpływ na ceny jednego lub więcej instrumentów finansowych lub na kształtowanie się cen na rynku regulowanym.

(18) Wykorzystanie informacji wewnętrznej może polegać na nabyciu lub zbyciu instrumentów finansowych przez osobę, która wie lub powinna wiedzieć, że posiadane informacje są informacjami wewnętrznymi. Z tego względu właściwe władze powinny rozważyć, co przeciętna osoba mogłaby wiedzieć lub powinna była wiedzieć w danych okolicznościach. Ponadto sam fakt, że podmioty organizujące rynek, organy upoważnione do działania jako kontrahenci lub osoby upoważnione do realizacji zleceń w imieniu osób trzecich, posiadające informacje wewnętrzne ograniczają się, w pierwszych dwóch przypadkach, do prowadzenia swojej legalnej działalności polegającej na nabywaniu lub sprzedaży instrumentów finansowych lub w ostatnim przypadku — na należytej realizacji zleceń, nie powinien być uważany za wykorzystanie takich wewnętrznych informacji.

(19) Państwa Członkowskie powinny zmierzyć się z praktyką znaną jako „front running”, wraz z „front running” w towarowych instrumentach pochodnych, gdzie stanowi to nadużycie na rynku zgodnie z definicją zawartą w niniejszej dyrektywie.

(20) Osoba zawierająca transakcje lub składająca zlecenia, które stanowią manipulację na rynku, może być w stanie ustalić, że powody, dla których dokonała transakcji lub złożyła zlecenie, były uzasadnione oraz że transakcje lub zlecenia były zgodne z praktyką dopuszczalną na danym rynku regulowanym. Sankcja mogłaby być wciąż nakładana, jeśli właściwy organ ustali, że był inny bezprawny powód, dla którego zawarto transakcję lub złożono zlecenie.

(21) Właściwy organ może wydać wytyczne w sprawach objętych niniejszą dyrektywą, np. definicję informacji wewnętrznej w odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych lub wprowadzenia w życie definicji dopuszczalnych praktyk rynkowych odnoszących się do definicji manipulacji na rynku. Wytyczne te powinny być zgodne z przepisami dyrektywy oraz ze środkami wykonawczymi przyjętymi zgodnie z procedurami komitologii.

(22) Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość wybrania najbardziej właściwego sposobu regulowania działalności osób sporządzających lub rozpowszechniających analizy dotyczące instrumentów finansowych lub emitentów instrumentów finansowych lub osób sporządzających lub rozpowszechniających inne informacje rekomendujące lub sugerujące strategię inwestycyjną,

▼B

włączając właściwe mechanizmy samoregulacji, o których powinny powiadomić Komisję.

(23) Upowszechnianie informacji wewnętrznych przez emitentów na ich stronach internetowych powinno być zgodne z przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych do państw trzecich ustanowionych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ([1]).

(24) Szybkie i rzetelne ujawnianie informacji do wiadomości publicznej wzmacnia integralność rynku, podczas gdy selektywne ujawnianie wewnętrznych informacji przez emitentów może prowadzić do utraty zaufania inwestorów do integralności rynków finansowych. Profesjonalne podmioty aktywne gospodarczo powinny przyczyniać się do integralności rynku poprzez różne środki. Takie środki mogłyby obejmować na przykład tworzenie „szarych list", stosowanie „window trading" do wrażliwych kategorii pracowników, stosowanie wewnętrznych kodeksów postępowania oraz tworzenie „chińskich murów". Takie środki zapobiegawcze mogą przyczynić się do zwalczania nadużyć na rynku tylko wtedy, gdy są wprowadzane ze zdecydowaniem i są należycie kontrolowane. Właściwa kontrola stosowania oznacza na przykład wyznaczenie urzędników sprawdzających przestrzeganie przepisów w ramach organów i okresowe kontrole prowadzone przez niezależnych biegłych rewidentów.

(25) Nowoczesne metody łączności umożliwiają podmiotom związanym profesjonalnie z rynkiem finansowym oraz prywatnym inwestorom posiadanie równiejszego dostępu do informacji finansowych, lecz również zwiększają ryzyko upowszechniania fałszywych lub błędnych informacji.

(26) Większa przejrzystość transakcji przeprowadzanych przez osoby wykonujące obowiązki związane z zarządem emitentów oraz, tam gdzie ma to zastosowanie, osoby ściśle z nimi związane, stanowi środek zapobiegawczy przeciwko nadużyciom na rynku. Publikowanie takich transakcji, co najmniej indywidualnie, może także być wartościowym źródłem informacji dla inwestorów.

(27) Rynkowe podmioty gospodarcze powinny przyczyniać się do zapobiegania nadużyciom na rynku i przyjmować rozwiązania strukturalne mające na celu wykrywanie i zapobieganie praktykom manipulacji na rynku. Takie przepisy mogą obejmować wymogi dotyczące przejrzystości zawieranych transakcji, całkowite ujawnienie porozumień regulujących ceny, rzetelny system dopasowywania do siebie zleceń, wprowadzenie efektywnego systemu wykrywania nietypowych zleceń, wystarczająco stabilne systemy ustalania cen referencyjnych instrumentów finansowych oraz przejrzystość zasad zawieszania transakcji.

(28) Niniejsza dyrektywa powinna być interpretowana i wprowadzona w życie przez Państwa Członkowskie w sposób zgodny z wymogami skutecznej regulacji w celu ochrony interesów posiadaczy zbywalnych papierów wartościowych posiadających prawa głosu w spółce (lub które mogą wnosić takie prawa jako skutek wykonywania praw lub konwersji) kiedy spółka podlega publicznej ofercie przejęcia lub innej proponowanej zmianie kontroli. W szczególności niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia Państwom Członkowskim wprowadzenia lub posiadania takich środków, jakie uzna za właściwe dla realizacji tych celów.

(29) Posiadanie dostępu do informacji wewnętrznych odnoszących się do innej spółki i wykorzystywanie ich w kontekście publicznej oferty przejęcia do celu uzyskania kontroli nad tą spółką lub

([1]) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31.

▼B

połączenia się z tą spółką nie powinno samo w sobie być uznawane za stanowiące wykorzystywanie poufnych informacji.

(30) Ponieważ nabywanie lub zbywanie instrumentów finansowych koniecznie wymaga uprzedniej decyzji w sprawie nabycia lub zbycia, podjętej przez osobę, która zobowiązuje się przeprowadzić jedną z tych transakcji, dokonanie takiego nabycia lub zbycia nie stanowi samo w sobie wykorzystania informacji wewnętrznych.

(31) Badania i szacunki sporządzone na podstawie dostępnych publicznie danych nie można uważać za informacje wewnętrzne i dlatego żadna transakcja przeprowadzana na podstawie takich badań i szacunków nie stanowi wykorzystywania poufnych informacji w rozumieniu niniejszej dyrektywy.

(32) Państwa Członkowskie i Europejski System Banków Centralnych, krajowe banki centralne lub każdy oficjalnie wyznaczony organ, lub każda osoba działająca w ich imieniu, nie powinni być ograniczeni w prowadzeniu polityki pieniężnej, wymiany walut lub zarządzaniu długiem publicznym.

(33) Stabilizacja instrumentów finansowych lub obrót akcjami własnymi w programach odkupu mogą być, w niektórych okolicznościach, uzasadnione z przyczyn gospodarczych i dlatego nie powinny same być w sobie uznawane za nadużycie na rynku. Należy wypracować wspólne normy w celu dostarczenia praktycznych wytycznych.

(34) Poszerzanie zakresu rynków finansowych, szybkie zmiany i wybór nowych produktów i zjawisk wymagają szerokiego stosowania niniejszej dyrektywy do instrumentów finansowych i stosowanych technik, w celu zagwarantowania integralności rynków finansowych Wspólnoty.

(35) Ustanowienie równych reguł gry na rynkach finansowych Wspólnoty wymaga szerokiego geograficznie zastosowania przepisów niniejszej dyrektywy. W odniesieniu do instrumentów pochodnych niedopuszczonych do obrotu, lecz objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, każde Państwo Członkowskie powinno posiadać kompetencje do sankcjonowania działań na swoim terytorium lub za granicą, które dotyczą stanowiących ich podstawę instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym znajdującym się lub działającym na jego terytorium lub ubiegających się o dopuszczenie do obrotu na takim rynku regulowanym. Każde Państwo Członkowskie powinno mieć także kompetencje do sankcjonowania działań prowadzonych na swoim terytorium dotyczących podstawowych instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym w Państwie Członkowskim lub ubiegających się o dopuszczenie do obrotu na takim rynku.

(36) Zróżnicowanie właściwych władz Państw Członkowskich, mających różne zakresy odpowiedzialności, może powodować zamieszanie wśród podmiotów aktywnych gospodarczo. W każdym Państwie Członkowskim powinien zostać wyznaczony jeden właściwy organ, który przyjmuje co najmniej końcową odpowiedzialność za nadzór nad zgodnością z przepisami przyjętymi na podstawie niniejszej dyrektywy, a także za współpracę międzynarodową. Taki organ powinien mieć charakter administracyjny gwarantujący jego niezależność od podmiotów aktywnych gospodarczo i unikanie konfliktów interesów. Zgodnie z prawem krajowym Państwa Członkowskie powinny zapewnić właściwe finansowanie tego organu. Organ ten powinien być wystarczająco przygotowany do konsultacji w sprawie ewentualnych zmian w ustawodawstwie krajowym z komitetem konsultacyjnym składającym się z przedstawicieli emitentów, usługodawców finansowych i konsumentów, tak aby był w pełni poinformowany o ich poglądach i obawach.

▼B

(37) Wspólny minimalny zestaw skutecznych narzędzi i uprawnień właściwych organów każdego Państwa Członkowskiego zagwarantuje skuteczność nadzoru. Przedsiębiorstwa rynkowe i wszystkie podmioty aktywne gospodarczo powinny także przyczyniać się, na swoich poziomach, do integralności rynku. W tym sensie wyznaczenie jednego organu właściwego do spraw nadużyć na rynku nie uniemożliwia współpracy lub delegacji, za które odpowiedzialność ponosi właściwy organ, między tym organem i przedsiębiorstwami rynkowymi w celu zagwarantowania skutecznego nadzoru nad stosowaniem przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

(38) W celu zapewnienia, że ramy wspólnotowe wymierzone w nadużycia na rynku są wystarczające, każde naruszenie zakazów lub wymogów ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy będzie musiało być szybko wykryte i usankcjonowane. W tym celu sankcje powinny być wystarczająco odstraszające i proporcjonalne do wagi naruszenia i zrealizowanych zysków oraz powinny być stosowane konsekwentnie.

(39) Przy określaniu środków administracyjnych i sankcji Państwa Członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę na konieczność zapewnienia stopnia jednolitości regulacji w poszczególnych Państwach Członkowskich.

(40) Narastające działania transgraniczne wymagają poprawy współpracy i spójnego zestawu przepisów regulujących wymianę informacji między właściwymi organami krajowymi. Organizacja nadzoru i uprawnień śledczych w każdym Państwie Członkowskim nie może być przeszkodą dla współpracy między właściwymi organami krajowymi.

(41) Ponieważ cel zaproponowanych działań, a mianowicie zapobieganie nadużyciom na rynku w formie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez Państwa Członkowskie i dlatego, ze względu na zakres i skutki środków, może zostać w wyższym stopniu osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości wymienioną w art. 5. Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.

(42) Wytyczne techniczne i środki wykonawcze do zasad ustanowionych w niniejszej dyrektywie mogą okazać się od czasu do czasu niezbędne dla uwzględnienia nowych osiągnięć na rynkach finansowych. Komisja powinna więc być uprawniona do podejmowania środków wykonawczych, pod warunkiem że nie będą one modyfikować podstawowych składników niniejszej dyrektywy i że Komisja działa zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie, po konsultacji z Europejskim Komitetem Papierów Wartościowych ustanowionym decyzją Komisji 2001/528/WE ([1]).

(43) Przy wykonywaniu uprawnień wykonawczych zgodnie z niniejszą dyrektywą Komisja powinna przestrzegać następujących zasad:

— konieczność zapewnienia zaufania do rynków finansowych wśród inwestorów poprzez wspieranie wysokich standardów przejrzystości na rynkach finansowych,

— konieczność stworzenia inwestorom szerokich możliwości dokonywania konkurencyjnych inwestycji oraz poziomu ujawniania i ochrony dopasowanego do ich sytuacji,

([1]) Dz.U. L 191 z 13.7.2001, str. 45.

▼B

— konieczność zapewnienia, że niezależne organy regulacyjne konsekwentnie stosują przepisy, szczególnie w odniesieniu do zwalczania przestępczości gospodarczej,

— konieczność wysokich poziomów przejrzystości i konsultacji ze wszystkimi uczestnikami rynku oraz z Parlamentem Europejskim i Radą,

— konieczność zachęcania do wprowadzania innowacji na rynkach finansowych, jeżeli rynki mają pozostać dynamiczne i efektywne,

— konieczność zapewnienia integralności rynkowej poprzez ścisłe i oddziałujące monitorowanie innowacji finansowych,

— znaczenie zmniejszenia kosztów i ułatwianie dostępu do kapitału,

— bilans kosztów i korzyści uczestników rynku w perspektywie długookresowej (wraz z małymi i średnimi przedsiębiorstwami oraz małymi inwestorami) każdego ze środków wykonawczych,

— konieczność sprzyjania międzynarodowej konkurencyjności rynków finansowych UE bez uszczerbku dla wielce pożądanego rozwoju współpracy międzynarodowej,

— konieczność osiągnięcia równych reguł gry dla wszystkich uczestników rynku przez ustanawianie reguł obowiązujących w całej Unii Europejskiej za każdym razem, gdy jest to właściwe,

— konieczność poszanowania różnic między rynkami krajowymi tam, gdzie nie naruszają spójności jednolitego rynku,

— konieczność zapewnienia spójności prawodawstwa wspólnotowego w tej dziedzinie, jako że różnice w zakresie dostępnych informacji i brak przejrzystości mogą zagrozić transakcjom rynkowym, a przede wszystkim zaszkodzić konsumentom i małym inwestorom.

(44) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i stosuje się do zasad uznanych w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej art. 11 i w art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. W tym zakresie niniejsza dyrektywa w żadnym stopniu nie uniemożliwia Państwom Członkowskim stosowania ich norm konstytucyjnych odnoszących się do wolności prasy i wolności słowa w mediach,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „Informacja wewnętrzna” oznacza informację o ściśle określonym charakterze, niepodaną do wiadomości publicznej, dotyczącą bezpośrednio lub pośrednio jednego lub kilku emitentów instrumentów finansowych lub jednego lub kilku instrumentów finansowych i które, gdyby zostały podane do wiadomości publicznej, miałyby prawdopodobnie znaczny wpływ na ceny tych instrumentów finansowych lub na cenę powiązanych pochodnych instrumentów finansowych.

   W odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych „informacja wewnętrzna” oznacza informację o ściśle określonym charakterze, niepodaną do wiadomości publicznej, dotyczącą bezpośrednio lub pośrednio jednego lub kilku takich instrumentów pochodnych, w stosunku do której użytkownicy rynku, na którym dokonuje się

▼B

obrotu takimi instrumentami pochodnymi, oczekują, że zostanie im udostępniona zgodnie z przyjętymi praktykami na takich rynkach.

Dla osób odpowiedzialnych za wykonywanie zleceń dotyczących instrumentów finansowych „informacja wewnętrzna" oznacza także informację przekazywaną przez klienta i odnoszącą się do wykonywanych bieżących zleceń klienta, o ściśle określonym charakterze, dotyczącą bezpośrednio lub pośrednio jednego lub kilku emitentów instrumentów finansowych i która, gdyby została podana do wiadomości publicznej, miałaby prawdopodobnie znaczny wpływ na ceny tych instrumentów finansowych lub na cenę powiązanych pochodnych instrumentów finansowych.

2. „Manipulacja na rynku" oznacza:

a) zawieranie transakcji lub składanie zleceń:

— które dają, lub prawdopodobnie dawałyby, fałszywe lub wprowadzające w błąd sygnały dotyczące podaży, popytu lub ceny instrumentów finansowych, lub

— które zapewniają, przez osobę lub osoby działające w porozumieniu, cenę jednego lub kilku instrumentów finansowych na nienormalnym lub sztucznym poziomie,

jeżeli osoba uczestnicząca w takich transakcjach lub składająca zlecenia nie wykaże, że przyczyny takiego działania są zgodne z prawem oraz że te transakcje lub zlecenia są zgodne z przyjętymi praktykami rynkowymi na danym rynku regulowanym;

b) zawieranie transakcji lub składanie zleceń przy użyciu fikcyjnych procedur lub innych form oszustw lub podstępów;

c) rozpowszechnianie informacji poprzez media, także Internet, lub innymi sposobami, które dają, lub mogłyby dawać, fałszywe lub wprowadzające w błąd sygnały w odniesieniu do instrumentów finansowych, w tym upowszechnianie plotek oraz informacji fałszywych i wprowadzających w błąd, jeżeli osoba upowszechniająca wiedziała lub powinna była wiedzieć, że informacje te są fałszywe lub wprowadzające w błąd. W odniesieniu do dziennikarzy działających w ramach swoich obowiązków zawodowych takie rozpowszechnianie informacji ocenia się, bez uszczerbku dla przepisów art. 11, uwzględniając zasady regulujące wykonywanie tego zawodu, chyba że osoby te osiągają bezpośrednio lub pośrednio korzyści lub zyski z upowszechniania przedmiotowych informacji.

Wyróżnia się w szczególności następujące przypadki podstawowych definicji zawartych powyżej w lit. a), b) i c):

— zachowanie osoby lub osób działających w porozumieniu mające na celu zapewnienie pozycji dominującej nad podażą lub popytem na instrument finansowy, które powoduje ustalenie, bezpośrednio lub pośrednio, cen nabycia lub zbycia lub stwarza inne nieuczciwe warunki transakcji,

— nabywanie lub zbywanie instrumentów finansowych na zamknięciu rynku wywołujące efekt wprowadzenia w błąd inwestorów kierujących się ceną zamknięcia,

— osiąganie korzyści z okazjonalnego lub regularnego dostępu do mediów tradycyjnych lub elektronicznych poprzez wyrażanie opinii o instrumencie finansowym (lub pośrednio o jego emitencie) przy uprzednim zajęciu stanowiska wobec tego instrumentu finansowego i korzystanie w następstwie z wpływu, jaki ma wyrażona opinia na cenę tego instrumentu bez jednoczesnego ujawnienia tego konfliktu interesów we właściwy i skuteczny sposób.

▼B

Definicje manipulacji na rynku są dostosowywane w celu włączenia nowych rodzajów działalności stanowiących w praktyce manipulację na rynku.

3. „Instrument finansowy” oznacza:

— zbywalne papiery wartościowe według definicji zawartej w dyrektywie Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych ([1]),

— jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania,

— instrumenty rynku pieniężnego,

— kontrakty finansowe typu futures, w tym równoważne instrumenty rozliczane w gotówce,

— umowy terminowe na stopy procentowe,

— kontrakty typu swap dotyczące stopy procentowej, walut lub udziałów,

— opcje nabycia lub zbycia instrumentów objętych tymi kategoriami, wraz z równoważnymi instrumentami rozliczanymi w gotówce. Kategoria ta obejmuje w szczególności opcje walutowe i opcje stopy procentowej,

— towarowe instrumenty pochodne,

— wszelkie inne instrumenty dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Państwie Członkowskim lub ubiegające się o zezwolenie o dopuszczenie do obrotu na takim rynku.

4. „Rynek regulowany” oznacza rynek według definicji zawartej w art. 1 ust. 13 dyrektywy 93/22/EWG.

▼M1

5. „Przyjęte praktyki rynkowe” oznaczają praktyki w sposób racjonalny oczekiwane na jednym lub więcej rynków i akceptowane przez odpowiednie władze zgodnie ze wskazówkami przyjętymi przez Komisję, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 17 ust. 2a.

▼B

6. „Osoba” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną.

7. „Właściwy organ” oznacza właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 11.

W celu uwzględnienia sytuacji na rynkach finansowych i zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy we Wspólnocie Komisja, ►M1 ——————— ◄ przyjmuje środki wykonawcze dotyczące pkt 1, 2 i 3 niniejszego artykułu. ►M1 Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 17 ust. 2a. ◄

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie zabraniają każdej osobie, określonej w akapicie drugim, posiadającej informacje wewnętrzne, wykorzystywania takich informacji poprzez nabywanie lub zbywanie lub próbę nabycia lub zbycia, na rachunek własny lub na rachunek strony trzeciej, bezpośrednio lub pośrednio, instrumentów finansowych, których informacje te dotyczą.

([1]) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/64/WE (Dz.U. L 290 z 17.11.2000, str. 27).

▼B

Akapit pierwszy ma zastosowanie do osób, które takie informacje posiadają:

a) z tytułu swojego członkostwa w organach administracyjnych, zarządzających lub nadzorczych emitenta; lub

b) z tytułu posiadanego udziału w kapitale emitenta; lub

c) z tytułu posiadanego dostępu do informacji poprzez zatrudnienie, wykonywanie swojego zawodu lub obowiązków; lub

d) z tytułu działalności przestępczej.

2. Jeżeli osoba określona w ust. 1 jest osobą prawną, zakaz ustanowiony w tym ustępie stosuje się również do osób fizycznych, które biorą udział w podejmowaniu decyzji o przeprowadzeniu transakcji na rachunek danej osoby prawnej.

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do transakcji przeprowadzanych jako spłacenie zobowiązania, które stało się wymagalne, powstałe na skutek nabycia lub zbycia instrumentów finansowych, jeżeli to zobowiązanie wynika z umowy zawartej, zanim dana osoba weszła w posiadanie informacji wewnętrznych.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zabraniają osobom podlegającym zakazowi ustanowionemu w art. 2:

a) ujawniania informacji wewnętrznych jakiejkolwiek innej osobie, jeżeli takie ujawnienie nie należy do normalnego trybu wykonywania przez te osoby czynności w ramach swojego zatrudnienia, zawodu lub obowiązków;

b) zalecania innej osobie lub nakłaniania jej, na podstawie informacji wewnętrznych, do nabycia lub zbycia instrumentów finansowych, do których odnoszą się te informacje.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zapewniają stosowanie art. 2 i 3 także wobec każdej osoby innej niż określone w tych artykułach, która posiada informacje wewnętrzne i wie lub powinna wiedzieć, że są to informacje wewnętrzne.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zabraniają każdej osobie angażowania się w manipulacje na rynku.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że emitenci instrumentów finansowych podają możliwie szybko do wiadomości publicznej informacje wewnętrzne bezpośrednio ich dotyczące.

Bez uszczerbku dla środków podjętych w celu zapewnienia zgodności z przepisami akapitu pierwszego Państwa Członkowskie zapewniają, że emitenci umieszczają we właściwym czasie na swoich stronach internetowych wszelkie informacje wewnętrzne, które są zobowiązane podać do wiadomości publicznej.

2. Emitent może, na własną odpowiedzialność, opóźnić podanie do wiadomości publicznej informacji wewnętrznych, jak określono w ust. 1, aby nie naruszyć swych prawnie uzasadnionych interesów, pod warunkiem że takie zaniechanie prawdopodobnie nie wprowadzi w błąd oraz że emitent może zapewnić poufność takich informacji. Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby emitent bezzwłocznie poin-

▼B

formował właściwy organ o decyzji opóźnienia podania do wiadomości publicznej informacji wewnętrznych.

3. Państwa Członkowskie wymagają, aby w każdym przypadku, gdy emitent lub osoba działająca w jego imieniu lub na jego rachunek ujawnia jakiekolwiek informacje wewnętrzne stronie trzeciej w trybie normalnego wykonywania przez taką osobę swojego zatrudnienia, zawodu lub obowiązków, jak określono w art. 3 lit. a), emitent lub taka osoba dokonała pełnego i skutecznego ujawnienia takiej informacji, równocześnie w przypadku celowego ujawniania informacji, i niezwłocznie w przypadku niecelowego ujawniania informacji.

Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli osoba otrzymująca informacje jest zobowiązana do poufności, bez względu na to, czy taki obowiązek powstał na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych, umowy spółki lub umowy zakupu lub sprzedaży.

Państwa Członkowskie wymagają, aby emitenci lub osoby działające w ich imieniu lub na ich rachunek sporządzili listę osób pracujących dla nich na podstawie umowy o pracę lub na innej podstawie, mających dostęp do informacji wewnętrznych. Emitenci i osoby działające w ich imieniu lub na ich rachunek są zobowiązane do regularnego uaktualniania takiej listy i przekazywania jej właściwemu organowi na jego wniosek.

4. Osoby wykonujące obowiązki zarządu u emitenta instrumentów finansowych oraz, gdzie stosowne, osoby ściśle z nimi związane są zobowiązane co najmniej do powiadamiania właściwego organu o istnieniu transakcji zawieranych na ich własny rachunek w odniesieniu do udziałów tego emitenta lub instrumentów pochodnych bądź innych powiązanych z nimi instrumentów finansowych. Państwa Członkowskie zapewniają możliwie szybko łatwy publiczny dostęp do informacji dotyczących takich transakcji, przynajmniej indywidualnie.

5. Państwa Członkowskie zapewniają, że wprowadzone zostają odpowiednie regulacje, w celu zapewnienia, że osoby, które sporządzają lub rozpowszechniają analizy dotyczące instrumentów finansowych lub emitentów instrumentów finansowych i osoby, które sporządzają lub rozpowszechniają inne informacje zalecające lub sugerujące strategię inwestycyjną, przeznaczone dla kanałów dystrybucji lub dla społeczeństwa, dołożą starań, aby zapewnić, że takie informacje są rzetelnie przedstawione i ujawniają ich interesy lub wskazują konflikty interesów dotyczące instrumentów finansowych, których informacje te dotyczą. Szczegóły takich regulacji są przekazywane Komisji.

6. Państwa Członkowskie zapewniają, że rynkowe podmioty gospodarcze przyjmują przepisy strukturalne mające na celu zapobieganie manipulacjom rynkowym i wykrywanie ich.

7. W celu zapewnienia zgodności z przepisami ust. 1-5 właściwy organ może podjąć wszelkie środki niezbędne dla zapewnienia prawidłowej informacji publicznej.

8. Instytucje publiczne rozpowszechniające dane statystyczne, które mogą mieć znaczący wpływ na rynki finansowe, rozpowszechniają je w sposób rzetelny i przejrzysty.

9. Państwa Członkowskie wymagają, aby każda osoba zajmująca się zawodowo pośredniczeniem w zawieraniu transakcji dotyczących instrumentów finansowych, która ma racjonalne powody, aby podejrzewać, że transakcja może stanowić wykorzystywanie poufnych informacji lub manipulację na rynku, bezzwłocznie powiadomiła właściwy organ.

10. W celu uwzględnienia rozwoju technicznego na rynkach finansowych oraz zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy Komisja przyjmuje, ►M1 ——————— ◄ środki wykonawcze dotyczące:

— technicznych warunków właściwego podawania do wiadomości publicznej informacji wewnętrznych, jak określono w ust. 1 i 3,

▼B

— technicznych warunków opóźniania podawania do publicznej wiadomości informacji wewnętrznych, jak określono w ust. 2,

— technicznych warunków dla wspierania wspólnego podejścia przy stosowaniu ust. 2 zdanie drugie,

— warunków, na jakich emitenci lub podmioty działające w ich imieniu sporządzają listy osób pracujących dla nich i posiadających dostęp do informacji wewnętrznych, jak określono w ust. 3, wraz z warunkami, na jakich takie listy mają być uaktualniane,

— kategorii osób podlegających obowiązkowi ujawnienia określonemu w ust. 4 i cech charakterystycznych transakcji, wraz z ich rozmiarem, które powodują powstanie takiego obowiązku, oraz ustalenia techniczne dotyczące ujawnienia właściwemu organowi,

— ustaleń technicznych dla różnych kategorii osób określonych w ust. 5, dotyczących rzetelnego przedstawiania analiz i innych informacji zalecających strategię inwestycyjną oraz ujawniania interesów lub konfliktów interesów, jak określono w ust. 5. Takie ustalenia uwzględniają zasady regulujące wykonywanie zawodu dziennikarza, wraz z przepisami wewnętrznymi,

— ustaleń technicznych regulujących powiadamianie właściwego organu przez osoby określone w ust. 9.

▼M1

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 17 ust. 2a.

▼B

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do transakcji przeprowadzanych w ramach realizowanej polityki pieniężnej, wymiany walut lub zarządzania długiem publicznym przez Państwo Członkowskie, Europejski System Banków Centralnych, krajowy bank centralny lub inny organ wyznaczony w tym celu, lub przez osobę działającą w ich imieniu. Państwa Członkowskie mogą rozszerzyć zakres tego wyłączenia na swoje państwa związkowe lub podobne władze lokalne w odniesieniu do zarządzania przez nie swoim długiem publicznym.

Artykuł 8

Zakazy przewidziane w niniejszej dyrektywie nie mają zastosowania do obrotu akcjami własnymi w programach odkupu lub do stabilizacji instrumentów finansowych, pod warunkiem że taki obrót dokonywany jest zgodnie ze środkami wykonawczymi ►M1 ———— ◄. ►M1 Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 17 ust. 2a. ◄

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym co najmniej w jednym Państwie Członkowskim lub do instrumentów, dla których został złożony wniosek o dopuszczenie do obrotu na takim rynku, bez względu na to, czy transakcja jest rzeczywiście zawierana na tym rynku.

Artykuy 2, 3 i 4 mają także zastosowanie do instrumentów finansowych niedopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym w Państwie Członkowskim, lecz których wartość zależy od instrumentów finansowych określonych w ust. 1.

▼B

Artykuł 6 ust. 1-3 nie ma zastosowania do emitentów, którzy nie wystąpili o zgodę na dopuszczenie ich instrumentów finansowych do obrotu na rynku regulowanym w Państwie Członkowskim lub takiej zgody nie zatwierdzili.

Artykuł 10

Każde Państwo Członkowskie stosuje zakazy i wymogi przewidziane w niniejszej dyrektywie do:

a) działań prowadzonych na jego terytorium lub za granicą dotyczących instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym znajdującym się lub działającym na jego terytorium lub dla których został złożony wniosek o dopuszczenie do obrotu na takim rynku;

b) działań prowadzonych na jego terytorium dotyczących instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym w Państwie Członkowskim lub dla których został złożony wniosek o dopuszczenie do obrotu na takim rynku.

Artykuł 11

Bez uszczerbku dla kompetencji organów sądowych każde Państwo Członkowskie wyznacza jeden właściwy organ administracyjny w celu zapewnienia stosowania przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Państwa Członkowskie ustalają skuteczne procedury i uzgodnienia konsultacyjne wraz z uczestnikami rynku dotyczące możliwych zmian w ustawodawstwie krajowym. Uzgodnienia te mogą obejmować komitety konsultacyjne w ramach właściwych organów, których skład osobowy powinien odzwierciedlać możliwie najdokładniej zróżnicowanie uczestników rynku, którymi są emitenci, dostawcy usług finansowych lub konsumenci.

Artykuł 12

1. Właściwe organy są wyposażone w uprawnienia nadzorcze i śledcze niezbędne do wypełniania ich funkcji. Uprawnienia te wykonują:

a) bezpośrednio; lub

b) we współpracy z innymi organami lub przedsiębiorstwami rynkowymi; lub

c) na ich odpowiedzialność, w drodze delegacji do takich organów lub przedsiębiorstw rynkowych; lub

d) poprzez składanie wniosków do właściwych organów sądowych.

2. Bez uszczerbku dla art. 6 ust. 7 uprawnienia określone w ust. 1 niniejszego artykułu wykonywane są zgodnie z prawem krajowym i obejmują przynajmniej prawo do:

a) posiadania dostępu do każdego dokumentu w jakiejkolwiek formie oraz do otrzymywania kopii;

b) żądania informacji od każdej osoby, wraz z tymi osobami, które biorą udział w przekazywaniu zleceń lub prowadzeniu przedmiotowych operacji, a także ich zwierzchników, oraz, jeśli jest to konieczne, wzywania i przesłuchiwania takiej osoby;

c) dokonywania kontroli na miejscu;

d) żądania wydania rejestrów połączeń telefonicznych i rejestrów przesyłu danych;

▼B

e) żądania zaprzestania każdej praktyki niezgodnej z przepisami przyjętymi w ramach wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy;

f) zawieszania obrotu danymi instrumentami finansowymi;

g) żądania zamrożenia i/lub sekwestracji aktywów;

h) żądania czasowego zakazu wykonywania zawodu.

3. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla krajowych przepisów prawa w sprawie tajemnicy zawodowej.

Artykuł 13

Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej ma zastosowanie do wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla właściwego organu lub organu lub przedsiębiorstwa rynkowego, któremu właściwy organ powierzył swoje uprawnienia, wraz z biegłymi rewidentami i biegłymi przeszkolonymi przez właściwy organ. Informacja objęta tajemnicą zawodową nie może być ujawniona żadnej innej osobie lub organowi, z wyjątkiem przypadków ustanowionych przepisami prawa.

Artykuł 14

1. Bez uszczerbku dla prawa Państw Członkowskich do nakładania sankcji karnych Państwa Członkowskie zapewniają, zgodnie ze swoim prawem krajowym, możliwość podjęcia właściwych środków administracyjnych lub nałożenia sankcji administracyjnych na osoby odpowiedzialne za niestosowanie przepisów przyjętych w ramach wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie zapewniają, że środki te będą skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17 ust. 2 Komisja sporządzi, w celach informacyjnych, wykaz środków administracyjnych i sankcji określonych w ust. 1.

3. Państwa Członkowskie ustalą sankcje stosowane za odmowę współpracy przy czynnościach śledczych określonym w art. 12.

4. Państwa Członkowskie przewidują, że właściwe organy mogą podać do wiadomości publicznej każdy środek i sankcję, jaka zostanie nałożona za naruszenie przepisów przyjętych w ramach wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy, chyba że takie ujawnienie może poważnie zagrozić rynkom finansowym lub wyrządzić nieproporcjonalną szkodę zaangażowanym stronom.

Artykuł 15

Państwa Członkowskie zapewniają prawo do wniesienia odwołania do sądu od decyzji podjętych przez właściwy organ.

Artykuł 16

1. Właściwe organy w Państwach Członkowskich współpracują ze sobą w każdym przypadku, gdy jest to niezbędne, w celu wykonywania swoich obowiązków, korzystając z uprawnień wymienionych w niniejszej dyrektywie lub w prawie krajowym. Właściwe organy udzielą pomocy właściwym organom innego Państwa Członkowskiego. W szczególności wymieniają one informacje i współpracują przy czynnościach śledczych.

2. Właściwe organy niezwłocznie dostarczają na żądanie informacje wymagane do celów określonych w ust. 1. W miarę potrzeby właściwe organy otrzymujące taki wniosek niezwłocznie podejmują niezbędne środki w celu zebrania wymaganych informacji. Jeżeli właściwe ograny, do których złożono wniosek, nie mogą niezwłocznie dostarczyć wymaganych informacji, powiadamiają właściwe organy występujące z wnioskiem o przyczynach braku informacji. Informacje dostarczone

▼B

w ten sposób będą podlegać obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej, jakiemu podlegają osoby zatrudnione lub poprzednio zatrudnione przez organ otrzymujący informacje.

Właściwe organy mogą odmówić udzielenia żądanych informacji, jeżeli:

— przekazanie tych informacji mogłoby mieć niekorzystny wpływ na suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny Państwa Członkowskiego, do którego skierowane jest żądanie udzielenia informacji,

— zostało już wszczęte postępowanie sądowe w sprawie tych samych działań i przeciwko tym samym osobom przed organami Państwa Członkowskiego, do którego skierowane jest żądanie udzielenia informacji, lub

— jeżeli w odniesieniu do tych działań został już wydany prawomocny wyrok w stosunku do tych osób przez organy Państwa Członkowskiego, do którego skierowane jest żądanie udzielenia informacji.

W każdym takim przypadku powiadamiają one właściwe organy występujące z wnioskiem, dostarczając możliwie najbardziej szczegółowych informacji na temat postępowania sądowego lub wyroku.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 226 Traktatu właściwy organ, którego wniosek o udzielenie informacji pozostał bez odpowiedzi w rozsądnym terminie lub którego wniosek o udzielenie informacji został odrzucony, może przekazań sprawę tego niezastosowania się do Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Papierów Wartościowych, gdzie zostanie poddana dyskusji w celu osiągnięcia szybkiego i skutecznego rozwiązania.

Bez uszczerbku dla zobowiązań, którym podlegają w postępowaniu sądowym zgodnie z prawem karnym, właściwe organy otrzymujące informacje zgodnie z ust. 1 mogą je wykorzystywać wyłącznie w celu wykonywania swoich funkcji objętych zakresem niniejszej dyrektywy i w kontekście postępowania administracyjnego lub sądowego jednoznacznie dotyczącego wykonywania tych funkcji. Jednakże jeśli właściwe organy przekazujące informacje wyrażą na to zgodę, organ otrzymujący informacje może wykorzystać je do innych celów lub przesłać je do właściwych organów innych Państw.

3. Jeśli właściwy organ jest przekonany, że działania niezgodne z przepisami niniejszej dyrektywy są podejmowane lub zostały podjęte na terytorium innego Państwa Członkowskiego lub że działania wpływają na instrumenty finansowe będące w obrocie na rynku regulowanym znajdującym się w innym Państwie Członkowskim, zawiadamia o tym fakcie w możliwie najbardziej szczegółowy sposób właściwy organ tego Państwa Członkowskiego. Właściwy organ tego Państwa Członkowskiego podejmuje właściwe działania. Informuje o wynikach działań powiadamiający właściwy organ, a także, jeśli to możliwe, poinformuje o istotnych skutkach przejściowych. Niniejszy ustęp nie powinien uchybiać kompetencjom właściwego organu, który przekazał informacje. Organy różnych Państw Członkowskich, właściwe do celów art. 10, konsultują się wzajemnie w sprawie dalszych zaproponowanych działań.

4. Właściwy organ jednego Państwa Członkowskiego może żądać przeprowadzenia dochodzenia przez właściwy organ innego Państwa Członkowskiego na terytorium tego ostatniego.

Może on także żądać dopuszczenia swoich pracowników do towarzyszenia pracownikom właściwego organu innego Państwa Członkowskiego podczas prowadzenia dochodzenia.

Jednakże dochodzenie powinno być poddane ogólnej kontroli Państwa Członkowskiego, na którego terytorium jest prowadzone.

Właściwe organy mogą odrzucić wniosek o przeprowadzenie dochodzenia przewidzianego w akapicie pierwszym lub o towarzyszenie jego pracownikom pracowników właściwego organu innego Państwa

▼B

Członkowskiego przewidziane w akapicie drugim, jeżeli takie dochodzenie mogłoby mieć niekorzystny wpływ na suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny Państwa, do którego skierowany jest wniosek, lub jeżeli zostało już wszczęte postępowanie sądowe w sprawie tych samych działań i przeciwko tym samym osobom przed organem Państwa, do którego skierowany jest wniosek, lub jeżeli w odniesieniu do tych działań został już wydany prawomocny wyrok w stosunku do tych osób przez organ Państwa, do którego skierowany jest wniosek W takim przypadku powiadamiają one właściwy organ występujący z wnioskiem, dostarczając możliwie najbardziej szczegółowych informacji na temat postępowania sądowego lub wyroku.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 226 Traktatu właściwy organ, którego wniosek o rozpoczęcie dochodzenia lub wniosek o zezwolenie na towarzyszenie jego pracowników pracownikom innego Państwa Członkowskiego pozostał bez odpowiedzi w rozsądnym terminie lub został odrzucony, może przekazać sprawę tego niezastosowania się do Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Papierów Wartościowych, gdzie zostanie poddana dyskusji w celu osiągnięcia szybkiego i skutecznego rozwiązania.

▼M1

5. Zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 17 ust. 2, Komisja przyjmuje środki wykonawcze odnoszące się do procedur roboczych dotyczących wymiany informacji i kontroli transgranicznej, o których mowa w niniejszym artykule.

▼B

Artykuł 17

1. Komisja jest wspomagana przez Europejski Komitet Papierów Wartościowych utworzony decyzją 2001/528/WE (zwany dalej „Komitetem").

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8, pod warunkiem że środki wykonawcze przyjęte zgodnie z tą procedurą nie zmieniają istotnych przepisów niniejszej dyrektywy.

Okres, ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

▼M1

2a. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

3. Do dnia 31 grudnia 2010 r., a następnie przynajmniej co 3 lata Komisja dokonuje przeglądu przepisów dotyczących jej uprawnień wykonawczych i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania tych uprawnień. W sprawozdaniu tym analizowana jest zwłaszcza konieczność wniesienia przez Komisję zmian do niniejszej dyrektywy w celu zapewnienia właściwego zakresu uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji. Stwierdzeniu, czy ewentualnie konieczne jest dokonanie zmian, towarzyszy szczegółowe uzasadnienie jego podstaw. W razie potrzeby do sprawozdania dołączony jest wniosek legislacyjny dotyczący zmiany przepisów, na mocy których Komisji przyznane zostały uprawnienia wykonawcze.

▼B

Artykuł 18

Państwa Członkowskie, najpóźniej do dnia 12 października 2004 r., wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

▼B

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 19

Artykuł 11 nie przesądza możliwości dokonania przez Państwo Członkowskie osobnych uzgodnień administracyjnych i prawnych dla europejskich terytoriów zamorskich, za których stosunki zewnętrzne jest odpowiedzialne dane Państwo Członkowskie.

Artykuł 20

Dyrektywa 89/592/EWG oraz art. 68 ust. 1 i art. 81 ust. 1 dyrektywy 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie dopuszczenia papierów wartościowych do publicznych notowań giełdowych oraz zakresu informacji dotyczących papierów wartościowych podlegających obowiązkowi publikacji ([1]) tracą moc z dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

([1]) Dz.U. L 184 z 6.7.2001, str. 1.